

[Juul Madsen.]

grundlag for, at „Bymæssige Kommuner“ skulle have ændret sin indstilling.

Mit parti er altså ikke særlig glad for, at denne sag stadig trækkes i langdrag. Jeg har set, hvilke argumenter der føres i marken, men jeg vil også ligesom venstres ordfører gerne have lejlighed til at drøfte nogle af disse ting i et udvalg.

Axel Sørensen: Da vi i 1959 gennemførte loven om afløsning af erhvervsskatten, nåede man ikke at få løst spørgsmålet om forholdet imellem de kommuner, der ligger tæt op ad et tæt bebygget byområde, og dette, men man gennemførte alligevel en lov, hvorefter kommunerne skulle tilsvare det centralt beliggende byområde et beløb, som svarede til 10 pct. over udskrivningsbeløbet i 1957-58.

Siden da har man gjort forsøg på at finde frem til en varig ordning, men det er ikke lykkedes. Man har gang på gang måttet forlænge den lov om procentlige tilsvær, som blev gennemført i 1959. Det samråd, som man i hovedstadsområdet havde nedsat, for at det kunne komme med forslag for dette særlige område, har endnu ikke kunnet fremlægge forslag til løsning af disse spørgsmål, og fra det senere nedsatte tjenestemandsudvalg — det blev nedsat i 1964 — er der jo heller ikke fremkommet noget, selv om det nu tegner til, at man kan vente en betænkning.

Efter at folketinget på ny er gået i gang med sit arbejde vedrørende indenrigsministerens forslag om den kommunale inddeling, må man forudse, at der fremkommer sådanne vilkår, at man må have loven forlænget, og det vil vi i det radikale venstre da også gå med til. Selv om de dér foreslåede revisioner ikke direkte tager sigte på Københavns og Frederiksberg kommuner, er det klart, at en omfattende revision af kommunaloven vil få vidtrækkende konsekvenser for beskatningsforholdet og byrdefordelingen i kommunerne imellem, og at de deraf flydende ændringer også vil berøre kommunerne i hovedstadsområdet.

Derfor peger også den af kommunallovskommissionen afgivne betænkning på, at en ny kommuneinddeling vil muliggøre en forenkling af hele tilsværssystemet i kommunerne imellem. Der kan derigennem blive

betingelser for at opnå den økonomiske udligning i kommunerne imellem, som man har set hen til igennem en halv snes år. Når derfor arbejdet med kommunalreformen tilsigter, at denne skulle træde i kraft pr. 1. april 1970, må det tilrådes, at man forlænger den lov, der her er tale om, og sætter ind på en løsning af dette problem i takt med den store kommunalreform.

Sigsgaard: Det er selvfølgelig meget beklageligt, at tinget nu for vistnok fjerde gang — tror jeg det er — må forlænge afløsningsordningen, der jo, da den i 1959 blev gennemført, fra alle sider blev betragtet som midlertidig. Da vi for snart 2 år siden behandlede samme sag, begrundede man forlængelsen med, dels at Hovedstadskommunernes Samråd burde have tid til selv at finde frem til en løsning, dels at man måtte afvente kommunallovskommissionens betænkning. Hvad det første angår, har det tjenestemandsudvalg, der behandler hovedstadskommunernes økonomiske stilling, endnu ikke afgivet betænkning, og hvad angår det andet, så er der endnu ikke på grundlag af kommunallovskommissionens betænkning fremkommet forslag til den fremtidige byrdefordeling. Der er desværre derfor ingen anden udvej end at gå med til endnu en forlængelse af afløsningsordningen og endnu en gang udtrykke det fromme ønske, at der snart må ske noget.

De økonomiske uligheder mellem kommunerne bør tilstræbes afskaffet. Af jævne indtægter skal der i landets dyreste kommune betales 50 pct. mere i samlet skat end i den billigste kommune. Det er jo en åbenbar urimelighed at lade den slags forhold bestå, og det kan give anledning til en hel del undren, at de folk, som bliver udsat for den hårde beskatning, ikke gør mere vrøvl, end tilfældet er. Dertil kommer jo, at det overvejende er folk med jævne indtægter, som lider under de meget høje kommuneskatter, der altså nødvendigvis må være nogle steder. Det er altså disse folk, der bor i de dyre kommuner, idet mange velhavere jo klumper sig sammen i visse kommuner — det ses bl. a. tydeligt omkring hovedstadsområdet — og derfor ifølge sagens natur nyder godt af landets laveste skatteprocenter.

Hvad hovedstadskommunerne angår, har